

og det er vel væsentlig begrundet i, at denne Deltagelse i Bjærgningsarbejdet paa de allerfleste Steder ikke har været betragtet som en Byrde, men som en Fordel, som noget Folk gerne vilde være med til, og det er som Følge deraf formodentlig aldrig, i alt Fald overmaade sjældent, at der er blevet Spørgsmaal om at tvinge nogen til at deltage i Bjærgningsforetagender, som ikke havde Lust til det. Men det forekommer mig dog, at det er en langt mere naturlig og med de nuværende Forhold stemmende Ordning, at det overhovedet gøres til en frivillig Sag. Der er ikke Tvivl om, at disse Bjærgelav, NB. naar de blive ordentlig stillede, ville danne sig paa alle de Steder, hvor der er noget Brug for dem. Hvor der ikke er Bjærgelav, vil det offentlige Bistand blive for saa vidt mindre effektiv, som Politimesteren der maa lade sig nøje med at arbejde med de lejede Kræfter, han kan faa, og i saa Tilfælde er det jo muligt, at han ikke kan faa de fornødne Kræfter, ligesom det ogsaa let vil stille sig saaledes, at han bliver nødsaget til at tage til Tætte med mindre gode Kræfter. Men som sagt, jeg antager, at der nok paa alle de Steder, hvor der af og til forekommer Strandinger, og hvor Bjærgningsvæsenet har nogen praktisk Betydning, vil danne sig Bjærgelav.

Jeg har ment, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt et Bjærgelav skulde kunne danne sig eller ej, ikke burde gøres afhængigt af nogen Kommunalbestyrelses Skøn eller deslige, fordi jeg egentlig ikke ser, at det er noget, Kommunalbestyrelserne have noget videre at bestille med. Det forekommer mig, at det eneste, der i den Henseende er at se hen til, er, om der melder sig et tilstrækkelig stort Antal brugelige Folk, der vilde indtræde i Bjærgelavet, og som raade over det fornødne Materiale i den Henseende. Naar det er Tilfældet, ser jeg ikke, hvorfor de ikke skulde have Lov til at danne et Bjærgelav, og jeg kan ikke skønne, at der egentlig skulde være nogen Grund til, at nogen offentlig Autoritet eller nogen kommunal Autoritet skulde kunne modsætte sig det. Naar de naturlige Betingelser for dette Bjærgelav virkelig ere til Stede, ved jeg altsaa ikke, hvorfor det ikke skulde have Lov til at træde i Kraft. Hvad Betingelserne for at kunne kræve et Bjærgelavs Dannelse angaar, har jeg ogsaa ment, at der ikke kunde stilles anden Betingelse end den, at et tilstrækkelig Antal uberygtede voksne Personer, som kunne bruges til det, melde sig.

Jeg skal gerne erkende, at der paa mange Punkter i Enkeltighederne kan være

Grund til at foretage Ændringer, og mulig ogsaa Tydeliggørelser, men i den Henseende maa jeg naturligvis afvente Ændringsforslag, forinden jeg kan udtale mig nærmere.

Martensen: Jeg kan for saa vidt være enig med den ærede Minister, som dette Lovforslags Principleer vistnok i deres Helhed ere svarende til Tidens Krav. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at Strandingsvæsenet under de nuværende Forhold og den Maade, hvorpaa det udøves, vistnok ikke have givet Anledning til nogen synderlig Plage, Bøvl eller Misnøje. Hvis altsaa Lovforslaget ikke gør nogen indgribende Forandring i de bestaaende Forhold, tror jeg nok, det maa anses for et Held; thi dersom der ved Strandinger i Nutiden havde vist sig store Misligheder, fejlede det ikke, at det ogsaa var kommet klart og alvorligt frem.

Der er kun nogle enkelte Bestemmelser, jeg ikke er ganske vis paa, ville passe i det virkelige Liv. Det er navnlig Bestemmelsen i § 4 om Oprettelsen af Bjærgelav, som skulle have Eneret til alle Bjærgninger, der ske fra Land. Det er et Spørgsmaal, om det i alle Tilfælde vil være heldigt, navnlig f. Eks. naar et Skib grundstøder paa Kysten, og der ikke er særlig Fare for, at det vil blive der — et Tilfælde, der ofte sker ved vore Kyster. I saadanne Tilfælde tror jeg navnlig, det vilde være heldigt, om Skipperen maatte tage imod den Hjælp, der kommer, uden at behøve at vente paa Bjærgelavet; thi det er ikke sjældent, at det i saadanne Tilfælde just gælder om hurtig Hjælp, for at Grundstødningen ikke skal blive til en virkelig Strandning. Dersom Skipperen absolut skal vente paa det faste Bjærgelav, kan der gerne i visse Tilfælde resultere deraf, at Hjælpen kommer for sent, saa at Grundstødningen bliver en virkelig Strandning, det vil sige, at Skibet bliver der. Disse Grundstødninger finde jo ofte Sted paa vore Kyster, og jeg tror, Lovten maa indeholde Bestemmelser om, at det i saadanne Tilfælde maa være Skipperen tilladt at tage imod den første Hjælp, som tilbydes sig. Det maa f. Eks. i saa Fald være Fiskere, som bo ved Kysten og ere ude paa Stranden i deres Baade, tilladt at gaa om Bord og kaste Anker og Trosser ud, kaste over Bord af Ladningen o. s. v. for derved at hindre en Strandning; thi det vil, som sagt, vistnok ikke altid være muligt i rette Tid at faa fat paa Bjærgelavet.

Ellers har jeg ikke fundet andet i Loven, end hvad jeg mener er praktisk. — Sproget forekommer mig ganske vist ikke overalt helt